

Legyetek üdvözölve

Köszöntés: „Féljétek az Urat, ti szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők. Az oroszlánok is sínylődnék, és éheznek, de akik az Úrhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót. Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az Úr félelmére. Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeretne jó napokat látni? Az Úr megváltja szolgálói életét, és nem kell bűnhődnie senkinek, aki hozzá menekül (Zsolt 34,11-13.23).” Ámen.

Kezdő ének: 355. dicséret: „Mély gyászba borult a természet...”

Fennálló ének: 186. dicséret: „E húsvét ünnepében...”

Fő ének: 348. dicséret: „Örvedeztetek egek...”

Előfohász: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól! „Feltámadt az Úr bizonnyal (Lk 24, 34)!” Ámen.

Lekció: Máté evangéliuma 28. rész, 1-10. versek: *„Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme, nagy földrengés támadt, mert az Úr angyala leszállt a mennyből, és odalépve elhengerítette a követ, és leült rá. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak. Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: Ti ne féljétek! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek. Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtől, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: Legyetek üdvözölve! Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: Ne féljétek! Menjetek el, adjátok hírül testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.”*

Előima

Drága Feltámadott Úr Jézus Krisztus! Hála legyen Teneked, hogy minket megmentettél minden ellenségünktől. Életünk legnagyobb félelmei és halálrémisztő kötelei megoldódtak. Igazi húsvéti Bárány vagy, Aki meghalt bűneinkért, feltámadott a mi életünkért és a mi vigasztalásunkért. Megvalljuk, hogy szent halálad váltságunk, véred ártatlanságunk, feltámadásod boldogságunk. Adjad most nekünk a Te Szentlelkedet, hogy ezeket valóban

hihessük, és Előtted és mindenki előtt bátran vallhassuk, hogy mi is Veled együtt feltámadhatunk egy új életre. Kérünk, irgalmazz most nekünk, hogy ne csak kiáltssuk: Krisztus feltámadt, és közben megmaradjunk a bűnök undokságában, hanem szívvel elfogadjuk, és támadjunk fel testben és lélekben e napon, mert a te kegyelmed befogad, de a mi bűneink mindennap kirekesztenek a Tőled nyert dicsőségből. Add, hogy mi is eljussunk a lelki feltámadásra, közösségünkben ajándékozz nekünk Jézus Krisztussal mindent, szerető mennyei édesatyánk. Adj szívünkbe áldott örömet és Igéd, Lelked által valódi húsvéti találkozást a Feltámadottal, Aki maga köszönt és maga teszi nyilvánvalóvá mindenki előtt, hogy Ő él. Kegyelmes Krisztus, irgalmaz nekünk és add nekünk megízlelni a Te szeretetből a menny és az örökkévalóság ajándékait. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 119. zsoltár: 13. verse: „De lám, a porban hever életem...”

Textus: Jób könyve 19. rész, 23-27. versei, Máté evangéliuma 28. rész 9. verse:
„Bárcsak leírnák szavaimat, bárcsak följegyeznék egy könyvbe, vas íróvesszővel és ólommal minden időkre kősziklába vésnék! Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent. Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem valaki más, bár veséim is megemésztetnek.” „És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: Legyetek üdvözölve! Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte.”

**Urunk feltámadását ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr
Jézus Krisztusban!**

Egyszer egy gyermek a Rozsnyói Református Egyházközség Alapiskolájában éppen történelemóra közben kiáltott fel: „Tudom, hogy szeret engem az én édesapám.” Az édesapja azonban messze a távolban volt, hiszen a katonasághoz szegődött és egy váratlan pillanatban Afganisztánba kellett mennie bevetésre. Elvitték. Már csak pár hónap volt hátra a hazajövetele napjáig, és ez a gyermek, aki minden reggel beszélt az édesapjával, az órán döbbszent rá, hogy mit mondott neki valójában az édesapja. Tudom, hogy szeret. A messzi távol kellett ahhoz, hogy ez a gyermek megértse, minden, ami vele történik: a távolság, a messziség, a szolgálat az érte is van. Igaz, sokat nélkülöz, mert egy gyermek apa nélkül olyan, mint egy elárvult csonk, amely nehezen hajt ki. Milyen nagy áldás volt számomra, amikor ezt az életet újból felfedező gyermeket ilyen

hálás szívvel ajándékozta meg az Úr. Mi, ma egy ember életén keresztül hallhatjuk a Feltámadotról való bizonyágtétel és maga a Feltámadott szavait. Jób, aki egyáltalán semmit sem tud az újra-ébredésről, aki eddig csak a belső tapasztalatok fájdalmas fekélyeiről beszélt, most egyszerre eltér mindentől. Hatalmas bizonyágtevés, nagy szó, nagy hit és nagy bizalom megfogalmazódik ajkán. Mintha látná élete felett ott állni Őt, Aki az örök szeretet létét ajándékozta neki.

Jób hitvallást tesz. A húsvét a hit megvallása. A feltámadás ünnepe nem más, mint a magamon való túllátás. A lelki szemekkel való látás. Jób beszéde teljesen lelassul, érthetően ejti ki a szavakat és egyszerűen olyan hangsúlyokra mutat rá, amelyek nem ezt a porsátor életet jelentik. Tudom, „ez a bőröm“, „testemben“, „tulajdon szemeim“. Azon a csodálatos helyen találja magát, ahol az ember végre otthonra talál. Milyen hosszú út vezet attól a személytől, amit mások formáltak belőlem egészen önmagamig Isten által, pontosabban a GÓÉL által. A szülők, az iskola, a gyülekezet, a társadalom, a hírközlő szervek: facebook, sms nem juttatnak el az élő, titokzatos és valóságos önmagamhoz. Az asszonyok a megfeszített Krisztust keresik, a tanítványok: Péter és János futnak a sírhoz, de egyik sem mer benézni. Az emmausi tanítványok inkább elmenekülnek Jeruzsálemből. El önmagam elől. El innen, csak önmagammal ne keljen találkoznom. Csak önmagamat ne keljen olyan fényben meglátnom, amilyen valójában vagyok. Nem akarok már tükörbe sem nézni. Nem akarok már senkivel sem találkozni és nem akarok már semmit. Inkább álarc és inkább a színjáték. Inkább a tettetés. Inkább a színlelés, hogy minden rendben.

Jób azonban és a sírhoz jövő asszonyok egy teljesen megnyugvó helyet keresnek. Azt a helyet, ahol a Megváltó, a Kezes arcába nézhetnek. Eddig Jób nem tudott semmit, nem kívánt semmit jobban, mint a halált. Az asszonyok is csak Krisztus testét mennek megkenni. Végző tisztességet akarnak tenni a Mesternek, majd újból hazamennek siránkozni és emlékezni. Most azonban valami

megváltozik. Jób eddig nem tudott semmit, és amit tudott is nem vetítette ki Istennel való kapcsolatára. Csak magát látta. Egyszerre tudja. Úgy lép fel, mint aki mindent tud: Tudom, hogy az én Megváltóm él.

Drága testvérem, ha ezen a húsvéti ünnepen önmagadba tekintesz és megkérdezem Tőled: Mit tudsz te a Feltámadotról?, akkor milyen a te húsvéti bizonyágtételed. Talán el tudod mondani, mint a jó kisgyerek a feltámadás történeteket. Talán fel tudod sorolni, hogy ki mindenkinek jelent meg a Feltámadott. Talán életed egyik meghatározó húsvétjáról is be tudsz számolni. Talán. A mi húsvétjaink olyan sokszor a talán szintjén maradtak. A Feltámadottal való találkozásunk sokszor csak a „talán“-ig jutottak. Az ószövetségi Jób, aki semmit sem tud Jézusról, Isten áldott tervéről, azonban tudja. Tud valamit. Tud valakiről, Akivel a kapcsolatát meg kell erősítenie. Nélküle nincs tudás és hatalom. Nélküle nincs erő. Nélküle nincs igazi otthon. Nélküle nincs igazi házasság, gyermeknevelés és szeretet. Jób a „te és én“ viszonylatában beszél az Istennel való kapcsolatáról. Te és én. Te hívsz és én válaszolok. Te sírsz és én letörölöm a te könnyeidet. Te félsz és én megnyugtatlak. Te remegsz és én karjaimba veszek. Te élsz és engem élővé formálsz. Ilyen melegszívű otthonra vágyik Jób. Ilyen áldott „te és én“ találkozásról óhajt bizonyágot tenni a fájdalmak férfija. Jób meglepő válasza: „Tudom az én Megváltóm él és utoljára az én porom fölött is megáll...” a húsvéti titkot foglalja magába. Isten az első húsvéton az embernek jelen van, és mennyire jelen van a Feltámadottban. Jóbban és az asszonyok cselekedetében annyira látszik az emberi, és Isten ajándékában, Krisztus köszöntésében benne van az Úr elengedése, a kedves esztendő meghirdetése, az új élet reménye. Benne van a te és az én találkozásom Krisztussal. Benne van az én családom és Krisztus. Benne van az én személyes életem, szolgálatom és Krisztus ereje. Benne van a Krisztus erősítése és az én gyengeségem. A húsvét a hit ünnepe, ahol én és te személyesen találkozhatok a Feltámadottal. Jób reményteljes új világa és új otthona és az asszonyok

reménysége a Feltámadottban találkozik, az új életben. Minden Krisztusban ér össze. Jób élete és szenvedése ebben a rövid szóban válik húsvéti evangéliummá: „Tudom.” A feltámadás a hit szárnya. Jézus azt mondja Tamásnak: „ne légy hitetlen, hanem hívő (Jn 20,27b)!” És aki hitt a hírnek, boldogan mondta tovább. A hit ma az élő Krisztusra néz. Jób az élő Istenre tekint, az asszonyok pedig az őket köszöntő Feltámadott Úrral találkoznak. A feltámadás új életet bont ki és az új teremtés kezdete. A régi elmúlik, mert a régi „talán“-ok, a régi „lehet“-ek világa felbomlik. A félelem elmúlik és egyszerűen a szilárd bizonyosság áll meg minden ember előtt, aki az élő Isten keresi és akit az élő Feltámadott Úr előz meg a keresésben.

Minden ember vége ezen a földön, akár nagy, akár kicsiny, a halállal záródik. Csak egy valakinél van ez másképp. Jézus, az a kivétel, akinek a földi pályája nem a halállal, hanem a feltámadással ér véget. Az evangéliumok vége a húsvéti örömhírnek a kezdetét jelentik. Meghirdetik az asszonyok által a jó hírt. Jób is, amikor úgy gondolja, hogy már mindennek vége, vége lesz az életének, porrá lesz, akkor mondja ki a legnagyobb tudást életéről: „Tudom, hogy az élő Isten megtart. Ő akkor is él, amikor én már nem leszek. A mi életünk is a feltámadással érhet véget, a mi életünk is ezzel a szilárd tudással zárulhat. Engedjük hát, hogy ez a szilárd tudás a miénk legyen. Krisztus pecsétje és záloga új életre és új kezdetre indítson el. Itt van rá a lehetőség. Itt van a Feltámadott Úr. Veled akar vendégségben lenni. Új otthont, új hajlékot akar kiépíteni magának szívedben. „A te és én kapcsolatot” akarja újból feleleveníteni. „Jöjj, az Úr vár reád, jöjj, amíg ifjú vagy.” Engedd, hogy az Úr elhengerítse lelkedről azokat a mázsás köveket, amelyek által nem látod a Feltámadottat. Engedd, hogy az a mennyei látás, tudás, az Örökkévaló látása a tiéd legyen. A hit látása, amely ma is vallja Jóbbal: „Tudom, az én Megváltóm él.” A tanítványoknak, házad népének és mindenkinek neked is vinned és hirdetned kell a nagyszerű hírt: Győzött a halálon (Jel 5,5) és új életet adott. Ámen.

Utóima:

„Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék (Róm 14,9).“

„Gyászukat örömmre fordítom... (Jer 31,13b)“

„Boldogok akik sírnak, mert ők megvigasztaltaknak (Mt 5,4).“

„Az Úrra tekintek szüntelen... (Zsolt 16,8).“

„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázzal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült. Gondoljatok rá, aki a bűnösöktől ilyen szidalmazást szenvedett el, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete (Zsid 12,2-3).“

„A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen képessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.“ (Zsid 13,20-24)

„Miért rejtőzöl el oly soká, Uram, miért lángol haragod, mint a tűz? Gondold meg, hogy mit ér az életem, milyen mulandónak teremtettél minden embert! Van-e olyan ember, aki életben maradhat, és nem lát halált, aki megmenekülhet a holtak hazájától? (Szela) „Áldott legyen az Úr mindörökké. Ámen. Ámen (Zsolt 89, 47-49.53).“

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: „Mi Atyánk...”

Adakozás: „...álljatok Isten szolgálatába, mint akik a halálból életre keltetek, és tagjaitok az igazság fegyvereiként szolgáljanak Istennek (Róm 6,13b).“

Áldás: „De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendőők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban (Róm 8, 37b-39).“
Ámen.

Záró ének: 421. dicséret: 1-3. verse: „Tudom, az én Megváltóm él...”